

[Aksel Larsen.]

forstyrrelser i Sydvietnam i en lang år-række. Det er en konstant tilstand. Der er overhovedet ikke den stabilitet, som udenrigsministeren selv sagde måtte være betingelsen for at opretholde diplomatisk forbindelse med et land: der skal være stabilitet, og regeringen skal være stabil. Vi ved i dette øjeblik ikke, om regeringen er forandret. Ministeren siger, at nu håber han, den bliver lavet om og bliver lavet bedre, men det har været lovet så tit. Jeg synes, at alt taler for at afbryde forbindelsen med Saigonregeringen — ikke bare dette forhold naturligvis, men også den måde, den regerer på under amerikansk beskyttelse — og det er ikke noget argument at sige, at vore NATO-partnere ikke vil afbryde denne forbindelse, for nogen skal vel være den første. Udenrigsministeren var ikke bange for at være den første til at komme med et initiativ til NATO om forhandling om sikkerhedsproblemer i Europa, og han behøver heller ikke at være bange for at være den første i et sådant spørgsmål. Jeg tror, det ville være et initiativ af stor betydning.

Endelig hvad angår disse forhandlinger om sikkerhedsproblemer i Europa, har jeg påpeget, at det væsentlige, hvis de kommer i gang, er at forhandle konkret om, hvad der skal ske med Tyskland. Jeg har også henvist til de forhandlinger, Willy Brandt er i færd med at organisere med det østtyske kommunistparti, men får blot at vide, at han vil da ikke anerkende Østtyskland. Nej, det kan Willy Brandt ikke så godt gøre af den grund, at han hverken er rigskansler eller udenrigsminister, så det er ikke hans job. Det, jeg har sagt, er, at når Willy Brandt og det tyske socialdemokrati kan gå så langt, burde det tyske socialdemokratis partifæller i den danske regering kunne gå så langt, at de begyndte at normalisere forholdet til Østtyskland. Naturligvis måtte man begynde med en begyndelse, og jeg savner her et fornuftigt initiativ fra regeringens side.

Forsvarsministeren har givet nogle oplysninger om, hvorfor det forsvarspolitiske udvalg er nedsat. Det er nedsat, for at det kan danne sig et billede af udviklingen og forhandle om, hvad der kan og bør gøres på forsvarsområdet. Ja men jeg kan da ikke se, at dette berettiger forsvarsministe-

ren til at nedsætte et forsvarspolitisk udvalg bestående af fire partier og fremstille det, som om det er en privatsag, der kun angår fire af folketingets partier. Jeg må naturligvis her, som andre har gjort det i de senere dage, bekende, at jeg har været lidt for absolut i mine udtalelser. Jeg har, da jeg havde ordet første gang, sagt, at de firkantede forligs tid er forbi, men jeg må erkende, at der altså endnu sidder et firkantet politisk forligsudvalg, der forsøger at komme til et resultat. Jeg har dog indtryk af, at resultatet er meget langt væk, og vil kun gøre opmærksom på, at det naturligvis intet har med en demokratisk opfattelse af folketinget at gøre, at regeringen nedsætter et privat forsvarsudvalg bestående af fire partier.

Om det, der er kommet frem fra disse lukkede møder — og Politiken er jo særdeles flink med sine indskretninger, hvor de så får oplysningerne fra — vil jeg sige, at jeg har indtryk af, at det er revnende ligegyldigt, hvilket besparelsesforslag der fremsættes vedrørende det danske militærvæsen, om man foreslår 14 måneders tjenestetid eller 8 måneders tjenestetid, eller hvad man nu foreslår, så vil dette vedkommende, der har med det at gøre — det er ikke forsvarsministeren selv, jeg anklager — stille tallene op, så de beviser, at det vil koste mere end det, man har nu. Jeg tvivler såmænd ikke på, at hvis der kom et forslag om, at vi skulle hjempermittere hver eneste menige soldat, ville man fra forsvarsstyrelsens side kunne bevise, at det blev dobbelt så dyrt at have militærvæsen her i landet. Jeg synes ærlig talt, at man skulle holde op med at lade de herrer i forsvarsstyrelsen lege med sagerne på den måde.

Så er der den debat, der i øvrigt har været om inflationen og om skattepolitikken. Om inflationen har vi haft forskellige debatter herinde, sidst i tirsdags, hvor hr. Poul Dam klart har fremlagt mit partis synspunkter med hensyn til, hvad der først og fremmest bør gøres og ikke gøres, hvis det er inflationen, man tænker på at bekæmpe og bremse.

I forbindelse med denne debat har finansministeren fremlagt nogle tal vedrørende stigningen i investeringer og forbrug. Jeg må erkende, at jeg ikke fik fat i dem alle sammen, for det gik lidt hurtigt, men jeg